

מ"ח 3812-06-25 - אליהו עבד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 3812-06-25

לפני: כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג

המבקש: אליהו עבד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק
בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984
בשם המבקש:

החלטה

1. בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

2. ביום 6.1.2022, הוגש לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד כתב אישום מתוקן, המייחס למבקש עבירות ניסיון הטרדה מינית בקטינה שטרם מלאו לה חמש עשרה שנים, לפי סעיפים 5(א) ו-3(א)(3) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות ניסיון גרם אינוס קטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים לפי סעיפים 345(א)(3), 350 ו-25 לחוק העונשין; עבירות ניסיון גרם מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים לפי סעיפים 348(א), 345(א)(3), 350 ו-25 לחוק העונשין; ועבירות ניסיון סחיטה באיומים, לפי סעיפים 428 ו-25 לחוק העונשין.

3. על-פי המתואר בכתב האישום, המבקש ניהל שיחות וירטואליות בעלות אופי מיני בוטה עם סוכנת משטרתית, בסוברו שהיא ילדה בת 12. בהמשך, משחדלה הסוכנת להשיב על פניותיו, איים כי יפיץ את שיחותיהם בקרב חבריה ובני משפחתה.

4. ביום 21.7.2022, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום; וביום 29.1.2023, גזר עליו 34 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים (תפ"ח 52923-11-20; הנשיאה ר' לורך, והשופטים ד' עטר ו-ע' קובו). המבקש הגיש ערעור על פסק

הדין לבית משפט זה, אך לאחר ששמע את הערות בית המשפט - חזר בו מערעורו (ע"פ 1957/23; הנשיא י' עמית והשופטות י' וילנר ו-ר' רונן).

5. לטענת המבקש, עניינו נופל בגדרי העילה הקבועה בסעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט, אשר לפיה יש מקום לקיים משפט חוזר אם "בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". זאת, כיוון שתמונות אשר נטען על-ידי המשיבה כי הסוכנת המסטרית שלחה אל המבקש, ושעל יסודן קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש ידע על גילה הצעיר של בת-שיחו, "הן תמונות מזויפות, מפוברקות ושקריות", שכלל לא נשלחו אליו. לדברי המבקש, בתמונות ה'אמיתיות' שנשלחו אליו במסגרת ההתכתבות - אשר לטענתו, כלל לא הוצגו בבית המשפט המחוזי - ניכר כי דובר בבת-שיח בגירה. כמו כן, המבקש סבור כי פגמים ומחדלים שנפלו בייצוגו בבית המשפט המחוזי, אשר לא תוקנו לאחר מכן בערעור על פסק הדין, חרף החלפת יצוג, עולים כדי עיוות דין המצדיק קיומו של משפט חוזר, בהתאם לעילה המעוגנת בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט.

6. לאחר שעיינתי בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה - להידחות, וזאת ללא צורך בתשובה. כידוע, המבקש להתלות בעילה שבסעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט נדרש להוכיח שני תנאים מצטברים: ראיה מהותית מהראיות שעל בסיסן הורשע, יסודה בשקר או זיוף; אלמלא הוצגה ראיה זו, תוצאות המשפט היו משתנות לטובתו (ראו: מ"ח 3383/22 ליולקו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.5.2022); מ"ח 1830/19 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.12.2020)). בנדון דידן, התנאי הראשון - אינו מתקיים; אף לא בקירוב. טענת הזיוף מבוססת, בעיקרה, על דוח אנונימי בן שני עמודים, אשר כולל ניתוח ספקולטיבי של שתי תמונות שהוגשו לבית המשפט המחוזי. מכאן ועד טענת זיוף - הדרך רחוקה מאוד. די בכך כדי לדחות את טענות המבקש בעניין זה.

7. גם את הטענה על חשש ממשי שמא נגרם למבקש עיוות דין בהרשעתו - אין בידי לקבל. אכן, כשל בייצוג יכול להצדיק קיום משפט חוזר על יסוד העילה שבסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט. ברם, לא בנקל תתקבל טענה זו; היא שמורה למצבים חריגים שבחריגים, שבהם כשל בייצוג מעורר חשש ממשי לעיוות דין (ראו: מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529, 566 (1999)), תוך שנמצא כי טיב הייצוג השפיע מהותית על הכרעת הדין (ראו: מ"ח 4811/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (2.5.2013); מ"ח 2363/16 טטיאנה נ' מדינת ישראל, פסקה יא (7.8.2016)). עוד נקבע בפסיקה, כי הטוען לכשל בייצוג נדרש להגיש לבית המשפט את התייחסות סנגורו - הן מטעמי הגינות, הן לשם בחינת אמיתות דבריו (ראו: מ"ח 4620/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יג (29.11.2015); מ"ח 3546/05 נימני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.11.2005)).

8. בעניין דנן, המבקש לא צירף לבקשתו את התייחסות סנגוריו, וכבר בכך יכול הייתי להסתפק על מנת לדחות את טענת הכשל בייצוג. אמנם, לבקשה צורפו מכתבים שמהם עולה, ככל הנראה, כי פניות המבקש לסנגוריו לא נענו; ולכאורה, אין להחזיק נגדו התעלמות מפניותיו. ברם, עיון במכתבים מלמד

כי פניות אלו נעשו ביום 29.5.2025 - 4 ימים בלבד עובר להגשת הבקשה. פשיטא, כי אין מדובר בפרק זמן המאפשר להגיב לפניה מעין זו, כך שהדברים שקולים להעדר פניה של ממש (ראו והשוו: בג"ץ 7928/19 רפול נ' ראש ממשלת ישראל, פסקה 12 (12.12.2019)).

9. נוסף על כך, גם לגופם של דברים, לא מצאתי ממש בטענותיו אלה של המבקש. בהתחשב בכך שהמבקש לא סיפק ראיה ממשית לכך שהתמונות זויפו, אין לקבל את טענותיו כלפי סנגוריו, על שלא לא טענו לזיוף כאמור; ממילא, אין בדברים כדי לבסס חשש לעיוות דין. הוא הדין גם באשר לטענות המבקש לגבי החלטות שקיבל בא-כוחו במסגרת ההליך בנוגע לחקירת עדים והסכמה להגשת מוצגים, ללא ידיעתו ובלי הסכמתו של המבקש. המבקש לא הטעים היכן נפלה השגגה - אילו עדים נדרש היה לחקור, ולהגשת אילו מן המוצגים נכון היה להתנגד; ובעיקר - כיצד אותם מושגים נטענים ומחדלים, השפיעו על הכרעת הדין. כידוע, אין בעצם העובדה שסנגור פעל בניגוד לרצון לקוחו, לא כל שכן שלא ידע אותו בכל ההחלטות שהתקבלו במסגרת ההליך, כדי לבסס מסקנה על כשל בייצוג (ראו: מ"ח 4512/99 אייזין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 357, 368 (1999)). משהמבקש לא הוכיח כי הפגמים בייצוג, אם בכלל פגמים הם, תרמו מהותית להרשעתו - ממילא, אין מדובר בכשל בייצוג המעורר חשש ממשי לעיוות דין ומצדיק קיום משפט חוזר.

הבקשה נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשפ"ה (17 יוני 2025).

נעם סולברג
משנה לנשיא